

Славата на св. Ивана стигнала чакъ до царскитѣ дворци, и тогавашниятъ български царь Петъръ поискалъ да се срещне съ светия старецъ, но св. Иванъ не разговарялъ лично съ царя, а чрезъ пратеници. Дватама се видѣли отдалечъ на една височина, която споредъ пре-

Св. Иванъ Рилски

данието се нарекла „Царевъ връхъ“, което име носи и днесъ единъ отъ върховетъ надъ манастиря.

Къмъ 941 год. св. Иванъ се отдѣлилъ въ своята пещера и тамъ прекаралъ още петъ години, като се поминалъ на 18 августъ 946 г. Неговиятъ святъ животъ, неговото презрение къмъ богатствата, къмъ разкоша и блѣсъка, съ които се отличавала частъ отъ тогавашното общество, го издигатъ предъ очитѣ на всички, и българската църква почнала

да слави св. Ивана като всенароденъ светецъ. Но той билъ почитанъ не само отъ българи, а и отъ сърби, руси, румъни и гърци.

Коститѣ (мошитѣ) не останали въ Рила. Въ онова време тя била много по-недостъпна отъ днесъ. И за да могатъ повече хора да получатъ благодатъ и изцѣление отъ тѣхъ, царь Петъръ пожелалъ (X в.) да бждатъ пренесени въ София. Презъ 1184 г. маджарскиятъ краль ги